

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 11 stycznia 1995 r.

w sprawie rozszerzenia zakresu świadczeń pracowniczych podlegających zaspokojeniu ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Na podstawie art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 1994 r. Nr 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, o którym mowa w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 1994 r. Nr 1, poz. 1), zwanej dalej „ustawą”, zaspokojeniu podlegają, niezależnie od roszczeń pracowniczych określonych w art. 6 ust. 2 ustawy, następujące należności przysługujące pracownikowi na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa pracy:

- 1) wynagrodzenie za czas zwolnienia od pracy oraz za czas usprawiedliwionej nieobecności w pracy — za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności albo termin ustania stosunku pracy,
- 2) wynagrodzenie za czas urlopu wypoczynkowego, jeżeli urlop ten był wykorzystany przez pracownika w okresie nie dłuższym niż 6 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności albo termin ustania stosunku pracy,
- 3) ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy za rok kalendarzowy, w którym ustał stosunek pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 6 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności,
- 4) odszkodowanie, o którym mowa w art. 36¹ Kodeksu pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności,
- 5) odprawa pieniężna przysługująca pracownikowi, z którym rozwiązano stosunek pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy, jeżeli rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności,

6) odszkodowanie, o którym mowa w art. 7a ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19, Nr 10, poz. 59 i Nr 51, poz. 298, z 1991 r. Nr 83, poz. 372, Nr 106, poz. 457 i Nr 113, poz. 491, z 1992 r. Nr 21, poz. 84 oraz z 1994 r. Nr 1, poz. 1), jeżeli rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności.

2. Przy wypłacie należności z tytułu świadczeń określonych w art. 6 ust. 2 ustawy oraz w § 1 ust. 1 pkt 1 i 2 łączna kwota nie może przekraczać za okres jednego miesiąca przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 4 ust. 2 ustawy, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Przy wypłacie należności z tytułu wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego, wykorzystywanego przez pracownika w czwartym, piątym lub szóstym miesiącu poprzedzającym datę wystąpienia niewypłacalności albo termin ustania stosunku pracy, stosuje się art. 6 ust. 2 pkt 2 zdanie 2 ustawy.

4. Wypłata z tytułu należności określonej w ust. 1 pkt 3 nie może przekraczać kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 4 ust. 2 ustawy.

5. Wypłata z tytułu należności określonych w ust. 1 pkt 4—6 nie może przekraczać dla każdej z tych należności kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 4 ust. 2 ustawy, lub jego wielokrotności, w przypadku gdy wymiar danego świadczenia stanowi wielokrotność wynagrodzenia stanowiącego podstawę do jego ustalenia.

§ 2. Przepisy rozporządzenia stosuje się do świadczeń pracowniczych określonych w § 1, do których uprawnienie powstało poczynając od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym rozporządzenie weszło w życie.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1995 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: *L. Miller*